

Tömegnyomor nem volt a városi könyvtár alagsorában kedden este: a hallgatóság száma épp, hogy meghaladta a határon túlról érkezett tollforgató vendégekét.

A magyarországi [Fiatal Írók Szövetségének](#) négy képviselőjét látszólag cseppet sem zavarta az udvarhelyiek szerénynek is csak jóindulattal nevezhető érdeklődése: becsülettel felolvasták az előkészített műveiket és részletesen válaszoltak a házigazda,

Zsidó Ferenc
író kérdéseire.

Miért a FISZ?

A vendégek faggatása előtt Zsidó – mintha a bennünk felmerült, de ki nem mondott kérdésünkre válaszolt volna – röviden vázolta: a 14 éve létező, immár 200 tagot számláló szövetségnek számos erdélyi költő és író is tagja, ő maga például sorozatszerkesztő. A kéthelyszínes, kolozsvári és székelyudvarhelyi turnénak pedig egyrészt a meghívottakat népszerűsítő, bemutató, másfelől pedig kultúrdiplomáciai szerepe is van.

Azt is megtudtuk, hogy a négy különböző helységről (Szeged, Gyula, Szolnok és Zenta)

összeverbuvált vendégekkel nem csak mi találkozunk először, **maguk is a kétnapos erdélyi miniturnén rázódtak össze**, azaz ismerkedtek meg személyesen.

Valószínű ennek a kettős újdonságnak a varázsa tette élvezetessé az irodalmárokkal együtt töltött órát, aminek végén négy, vázlatos, de a kíváncsiság felkeltéséhez éppen elegendő írói portrét zsebeltünk be - jelképesen, persze.

Gyorsportrék

A találkozó hangulatát leginkább a kisvárosunkban a Bárka folyóirattal bárkasként már két alkalommal is megfordult, Gyulán élő és tanító Kiss László író humoros sztorijai dobták fel, de a többiek replikáiból kiszűrtük: bár írásaikban komorabbak, komolyabbak, nincsenek humorérzék híján.

Poén tárgya volt például a négyfős társaságból elsőként bemutatott és első verskötete megjelenésére váró **Rhédey Gábor** nemesi vénára utaló vezetéknév, a kékvérűség Kollár Árpád, a FISZ elnöke szerint „minimális követelmény volt az első kötet megjelenéséhez”.

Rhédey, akinek

kenyerét egyelőre nem a költészet,

hanem a reklámszövegírás jelenti

viszont tagadta ezt. A felolvasott versei (Kampány, Rehab, Szemlélet) alapján mi is megerősítjük: Rhédeyt írói és nem a nemesi vénája teszi majd naggyá.

A pályakezdő költő bemutatkozása után a már régiséggel és 9 kötettel rendelkező 62-es évjáratú, Szolnokon élő **Jenei Gyula** író, költő olvasott fel *Az időben rend van* címmel tavaly megjelent kötetéből. Az anyja haldoklásának és halálának kapcsán írt versek szenttelen, már-már rideg hangvétele, illetve a *hogyan lesz a fájdalomból vers?*

kérdés megválaszolása is megért volna egy külön misét, de tekintettel a még be nem mutatott vendégekre, sem Zsidó, sem a poéta nem akarták minden mélységében kivesézni az anya-tabut döntőgető témát. Maradtunk a megállapítással: élő az élőkkel, holt a holtakkal és a mindennapokat nem marja szét a hiány.

Rajong a rockért, imád horgászni, szereti a focit – rossz író nem lehet. A Gyulán élő **Kiss László** író, kritikus „három lábon ír” – mániái rövid, frappáns szövegekben köszönnek vissza. Gyakorló irodalomtanárként nem csak a tananyaggal, de a *mi a feladatom, mit és hogyan tanítsak?* kérdés megválaszolásával is küzd.

Szerinte az irodalom tanításával nagyon nagy baj van, mert "rátehénkedik az irodalomtörténet". Véleménye, hogy egy jó kortárs szöveg „olyan, mint egy jó Róma-meccs” – ezért a **nebulók fejét először a kortárs irodalommal**, és nem a számukra sokkal porosabb, nehezkesebb klasszikus művekkel kellene tömni.

„Az, hogy nem olvas, senkit nem akadályoz meg abban, hogy írjon” – az irodalmi szövetség Árpád vezére frappánsan fogalmazta meg az egyre inkább kitapintható „mindenki ír, de senki nem olvas” kóros kortünetet.

A határon túliak között is határon túlinak számító **Kollár Árpád** a vajdasági Zentán született, kényszerűségből Szegedre szakadt és Szarajevóba „nem hazamenő” költő a szövetség célját, szerepét vázolta. Megtudtuk, hogy a FISZ elsőrangú feladata az olvasó és író utánpótlás kinevelése, a nyári írótáborok műhelyében tapasztaltak azt jelzik: a jövő magyar irodalmát nem analfabéta költőcskék, írócskák fogják (el)művelni.

Ebben és a viszontlátás reményében bízva köszöntünk el a még mindig csak alig ismert, de szimpatikus és olvasásra érdemes kortársainktól.